

den på området, ikke også lige fortælle om det vidensbaserede og den opsamling, vi forventer der vil komme med det her forslag til vedtagelse?

Kl. 10.55

(Kort bemærkning).

Birgitte Josefsen (V):

Det, vi kan se på området i dag, er, at der ikke er nogen, kan man sige, dialog imellem de behandlingsinstitutioner, som er på området, eller som tilbyder behandling i dag. Det gælder, uanset om det er det offentlige eller det private, og der er heller ingen dialog imellem det offentlige og det private. Derfor er det, der signaleres i forslaget til vedtagelse, jo, at vi vil bede de parter, der opererer på området, om at lære af hinanden, udlevere viden til hinanden, så vi alle sammen får en større viden på hele området.

Derudover vil det jo også, hvis det forslag, der er fremlagt, bliver vedtaget, betyde, at man vil sige til de private: Vi er nødt til så at sige til jer, at I skal være med til at danne noget mere viden på det her område, så vi får en større forståelse for, hvorfor så mange unge kommer i denne situation.

Det sammenholdt med, at vi også signalerer, at vi gerne vil have, at der generelt kommer forskning i gang på området, er jeg overbevist om vil betyde, at vi om føje år har en større forståelse af denne problemstilling, men også har en videnspakke, som vil være til god glæde og gavn for behandlingen i fremtiden.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Tak til ordføreren. Der er ikke flere korte bemærkninger. Næste ordfører er fru Lise von Seelen.

Lise von Seelen (S):

Da vores ordfører er blevet syg, skal jeg forsøge at fremføre indlægget her efter bedste evne. Når vi kigger på gruppen af unge, som ikke trives fuldt ud, kan vi slet ikke undgå at komme til at se gruppen af piger og unge kvinder, som har den lidelse, vi benævner som spiseforstyrrelser. Behandling af den lidelse er kompliceret og svær, fordi det er en meget sammensat lidelse; der er mange ting på spil.

Som samfund kan vi slet ikke undlade at have det her område i fokus, fordi det er et område i vækst. Derfor skal vi bekymre os om det. Vi har samtidig det svære vilkår, at vi ikke helt ved nok om det.

Spiseforstyrrelser har mange ansigter og rammer de unge mennesker i vidt forskellig grad. Hele den fokusering på det perfekte liv, på den perfekte krop, og det øgede pres; som vi lægger på de unge mennesker, vil for nogle, ser vi, ende med, at de får en lidelse, der kommer til udtryk i form af spiseforstyrrelser – og der er andre varianter, som gør, at de unge mennesker bliver selvmordstruede.

Der er et opbrud i måden, vi forstår det at være spiseforstyrret på. Der er nogle, der har svært ved at acceptere, at vi har unge omkring os, som, selv om vi lever i et overflodssamfund, ikke kan eller vil spise den mad, som vi har så rigeligt af, selv om vi i de her dage snakker om, at den ikke er lige god hele vejen rundt.

Dem, vi kender flest af, er anoreksipatienterne, og de er så lette at få øje på. Bulimipatienterne, som spiser og kaster op, kender vi også. Og de, der i det hele taget tvangsspiser og overspiser, skal også tilbydes hjælp, og de skal have hurtig hjælp, for så er hjælpen meget mere effektiv. Sådan ser det ud.

Heldigvis virker det, som om der generelt er en større forståelse i samfundet for den her lidelse. Det kan selvfølgelig have mange årsager, bl.a. at vi jo stort set alle sammen kender familier, hvor den her lidelse optræder. Og så har vi vel også en tendens til, at vi fjerner flere og flere tabuer, og det er også en hjælp, at vi kan tale om det her uden at skulle skamme os og uden, at det er for svært.

En spiseforstyrrelse rammer selvfølgelig først og fremmest den, der har lidelsen, men familien, som er omkring den, der bliver ramt af lidelsen, bliver også ramt. Det kommer til at påvirke hele familien i meget høj grad. Det har vi fået mange skildringer af, fordi pårørende, som har været på besøg hos os, fortæller, at forældre til unge, som er spiseforstyrrede, oplever en udbrændthed, oplever, at de er mindre stabile på deres arbejdsplads – og for mødrenes vedkommende gælder det her for ni ud af ti.

Kl. 11.00

Der er mere sygdom i de familier både blandt de voksne og blandt søskende. Så det er altså hele familien, der rammes, og desværre føler mange, at sygdommen er en sygdom, som de skal kæmpe alene med. Vi kan se, at de pårørende synes, at de ikke opnår den opbakning i støtte i det formelle system, som de ønsker sig. De opfatter, at det bliver en kamp for dem, og at de i den kamp bliver afvist, og det er faktisk et svært vilkår, når man står med en meget kompliceret